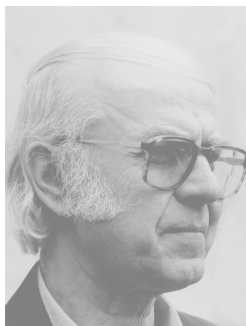

Mozdíthatatlan

Mozdíthatatlan. Becsapott hűség.
Valódi kerék műcsárda falán. –
Nincsen már vele más, csak a hús ég,
s a kezét nyaló árvacsalán.

Tengeren hívek nélküli oltár:
önképeibe, mélybe merül,
mint mi vissza a túlból hajolt már,
csúcán, hornjain sérelem ül.

Ó, mi dicső volt az indulása,
székesegyházak, s benn aranyak. –
Alábukik, de fenn marad mása:
az elhagyott test, a néma anyag.

Három nekrobagatell

G. W. L. sírverse

E sírban friss tetem kékül,
elégséges okok nélkül,
jelezve, a halál nem vicc,
mindegy, mit írt erről Leibniz.
Itt ugyanis épp ő fekszik,
sírkövén egy szó áll: Exit.
S réseiben majd e kőnek
nem észigazságok nőnek.

Költőnek szava hull

Hó hull fűre, kőre,
hull vigasztalanul,
öreg nyúlnak szőre,
költőnek szava hull.
Únja már a vackát,
únja a hideget.
Hová költözzön hát?!,
kémseli az eget.

Finále

Minden észigazság kifelé hív az
eszement létből.
Jár a lábam, majd leáll. Szellemi infra-
struktúráám szétdől.
(Leáll a láb! Jó!,
de miről áll le?!
A hóhérszékről?
Minek, ha úgyis
jön a finále!,
szögről vagy végről.)